

Rise, som er medlem af det førnævnte af ministeriet nedsatte udvalg, om at indtræde i kommissionen.

Det viste sig under kommissionens arbejde nyttigt, at Danmark var repræsenteret, idet direktør Rise på et tidligt tidspunkt under diskussionen fremsatte nogle udtalelser, der vakte megen interesse, og som i særdeleshed tjente til at forklare, hvorfor Danmark trods sin høje sociale standard hidtil ikke havde ment sig i stand til at ratificere et særlig stort antal konventioner.

Direktør Rise påpegede, at grunden til, at Danmark havde været ude af stand til at ratificere en række konventioner angående socialforsikring, var, at den danske lovgivning, skønt den sikrede borgerne mindst den samme sociale sikkerhed som konventionerne, på visse punkter af en rent teknisk karakter ikke opfyldte konventionernes krav. Han påviste, at de lovændringer, som en ratifikation krævede, ville betyde en fundamental ændring i de principper, som den danske lovgivning havde fulgt, og at det ville være urimeligt at foretage sådanne ændringer i en i øvrigt fuldt tilfredsstillende lovgivning, der var etableret, før Den internationale Arbejdsorganisation blev skabt.

Under henvisning hertil måtte det anses for ønskeligt, om der kunne skabes en ordening, som kunne tage særlige hensyn til lande, der kunne godtgøre, at deres lovgivning ikke var ringere end konventionerne, skønt de af tekniske grunde ikke kunne ratificere disse.

Direktør Rise påpegede videre, at der fandtes visse konventioner angående arbejdstid og løn, som Danmark hidtil havde fundet det vanskeligt at ratificere, fordi de pågældende spørgsmål ikke var løst gennem lovgivning, men ved kollektive overenskomster. Imidlertid var man i Danmark i den senere tid kommet ind på den tanke, at visse bestemmelser i Den internationale Arbejdsorganisations konstitution muligvis kunne fortolkes således, at det alligevel skulle kunne lade sig gøre at ratificere på grundlag af de kollektive overenskomster.

De ovenfor kort gengivne betragtninger vakte som nævnt betydelig interesse og forårsagede en langvarig debat. Debatten og især de oplysninger, der blev givet af arbejdsbureauets repræsentant, vil sikkert være af værdi ved de fortsatte hjemlige overvejelser angående Danmarks muligheder for ratifikation af et større antal konventioner, og i hvert fald tjente debatten til at understrege, at Danmark og visse andre lande, der var i tilsvarende situation, ikke kunne anses for at have en lav social standard, blot fordi antallet af ratificerede konventioner ligger lavt.

Kommissionens arbejde var i øvrigt af en så teknisk art, at det ikke giver anledning til yderligere omtale i denne redegørelse.

En oversigt over de af Arbejdsorganisationens generalkonference vedtagne konventioner er givet i bilag 1, og en oversigt over de af Danmark ratificerede konventioner i bilag 2.

4. Ferie med løn i landbruget.

Spørgsmålet om ferie med løn i landbruget var blevet behandlet på arbejdskonferencen i 1951, jfr. den herom afgivne beretning, side 24, og sluttede da med vedtagelse om, at der skulle udarbejdes et udkast til en konvention om forholdet.

Behandlingen af emnet fulgte nøje de på den foregående konference fremsatte synspunkter, og de af bureauet udarbejdede forslag blev vedtaget med uvæsentlige ændringer. Selve konventionen fastlægger alene visse principper, f. eks. at landarbejderne skal have en vis årlig ferie, men nævner intet om et minimum for denne; det overlades til de